

Krv mučeníkov, ktorá rezonuje v našich srdciach

Roberto de Mattei

11. júla 2019 ✝ Cirkev

V Afrike a na Strednom východe je prelievaná krv kresťanov a hrozí, že zaplaví Európu. Prebieha vojna proti kresťanstvu. Musíme to otvorene povedať a neskrývať ju za pokrytecké frázy. Samotné konštatovanie tejto skutočnosti však nestačí. Aj my sme účastníkmi tejto vojny a je našou povinnosťou v nej bojovať, pretože ak bojovať nebudeme, budeme porazení nielen na tejto zemi, ale na celú večnosť.

Zdroj: commons.wikimedia.com

Náš úsudok o tom, čo sa deje vo svete, je väčšinou závislý od toho, čo nám servírujú masmédiá: od nich dostávame správy, ktoré podnietia naše emócie, ale ktoré po čase vymažeme z pamäte. V prípade čoraz častejších masakrov kresťanov, však toto nesmieme dovoliť. Veľkonočný masaker v roku 2019 spáchaný na Srí Lanke s 310 mŕtvymi a viac ako 500 ranenými, nám musí pripomenúť masaker, ku ktorému došlo na Zelený štvrtok v roku 2015 v areáli Garissa v Keni.

Na Srí Lanke väčšina obetí prišla o život v explóziách počas obradov Vzkriesenia. V Keni zasa bojovníci vtrhli do internátu univerzity, kde zobudili študentov a pýtali sa ich na náboženstvo, ktoré vyznávajú: kresťania boli okamžite zabití.

Obetí bolo 148. Ani v jednom prípade nešlo o prírodnú katastrofu, ako napríklad zemetrasenie alebo tsunami. Bol to zámerný masaker islamského fanatizmu, súčasť masívneho a systematického prenasledovania kresťanov na celom svete. Podľa nedávnej správy mimovládnej organizácie *Open doors* je vo svete 245 miliónov prenasledovaných kresťanov a v roku 2018 ich bolo zabitých viac ako štyritisíc, čiže jedenásť denne.

Giulio Meotti, v nedávno vydanej mrazivo desivej knihe, opisuje údel kresťanov na moslimskom Východe pod radikálnym islamom: vyľudnené dediny, masakry rehoľníkov a civilistov, znásilnenia, únosy, masové prenasledovanie, masové hroby, nútené konverzie (*Boží hrob. Smrť kresťanov Východu a opustenie Západu*, Cantagalli, Siena 2019). Cirkvi na Strednom východe boli terčom fyzickej a symbolickej likvidácie.

V roku 1945 kresťania predstavovali 20% obyvateľstva, dnes je ich 6% a predpokladá sa, že do roku 2020 ich bude ešte o polovicu menej. Od Druhej svetovej vojny až dodnes odišlo z arabsko-islamského sveta desať miliónov kresťanov. Podľa anglického historika Toma Hollanda, sme svedkami zániku kresťanstva na Strednom východe. **To všetko necháva verejnú mienku na Západe**, ktorá je inak vždy pripravená mobilizovať sa v prípade ekologických káuz alebo v prospech migrantov, chladnou. Ako povedal jeden z arcibiskupov v Iraku, *“Západu viac záleží na žabách než na nás, kresťanoch”*.

Meotti napríklad uvádza, že v noci medzi 18. a 19. júlom 2014, v štvrtiach Mosulu, druhého najväčšieho irackého mesta, jazdili pikapy s ampliónmi, z ktorých oznamovali kresťanom, že do poludnia na druhý deň **sa musia rozhodnúť, či opustia mesto, masovo konvertujú na islam alebo im budú useknuté hlavy**. Takmer všetci odišli, opustili svoje domovy a svoj majetok. Kto zostal a nezriekol sa katolíckej viery, bol usmrtený. Rovnaké ultimátum, pred aké boli v túto noc postavení kresťania v Mosule, dostali aj kresťania, ktorých dve masové popravy v Lýbii – dielo Islamského štátu Isis – boli zaznamenané na videu. Na jednom vidno 15 kresťanov, ktorým odrezali hlavy na líbyjskom pobreží. Na druhom videu bol podobný počet kresťanov zabitých výstrelom do hlavy.

Zdroj: commons.wikimedia.org

„Martyres non facit poena, sed causa“, hovorí sv. Augustín. (Nie je to utrpenie, ktoré robí mučeníka, ale dôvod.) Človek sa stáva mučeníkom nie kvôli utrpeniu, nech bude akokoľvek kruté, ale pre dôvod, pre ktorý ho znášal. Aby sa niekto stal mučeníkom, je potrebné, aby jeho usmrtenie bolo vykonané *in odium fidei*, z nenávisti voči kresťanskej viere. V Iraku a Líbyi, podobne ako v Keni, na Srí Lanke, útočníci zabíjali z nenávisti voči kresťanskej viere. Vyliata krv očistila životy obetí a spravila z nich mučeníkov.

*«Mučeníci bez tváre, bez stígiem, ktorí v talianskej a v svetovej tlači ostávajú nepovšimnutí. Ich trýzeň pripomína tridsať rokov (1921-1950) sovietskych gulagov, prenasledovanie nacistami, prenasledovanie kresťanov v Španielskej občianskej vojne. **Prenasledovanie kresťanov v islamskom prostredí však zostáva tým najúčinnejšie utajovaným tajomstvom na svete.** Kresťania sú vyhánaní, nútení konvertovať na islam, zabíjaní pre svoju vieru, zotročovaní, miesta bohoslužieb i hrobky ich svätých sú ustavičným terčom vandalských útokov»* (Boží hrob, str. 295-296).

Kresťanstvo nie je individualistické náboženstvo, ale jediným Mystickým telom, preniknutým sociálnou solidaritou, v ktorom sa každý delí o duchovné dobré s ostatnými. Každý úd tohto Mystického tela sa podieľa na rozvoji a zdokonaľovaní celého organizmu. Ak nás prirodzená solidarita založená na spoločnom pôvode ľudskej prirodzenosti spája so všetkými ľuďmi, **nadprirodzená solidarita nás spája so všetkými bratmi vo viere**. V tomto zmysle, ako hovoril Tertulián, krv mučeníkov dáva Cirkvi nový život.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Krv mučeníkov je semenom kresťanov nielen z hľadiska množstva, ale **predovšetkým čistoty a neporušenosti viery**. Svätý Justín v *Dialógu s Trifonom* predstavuje mučeníkov ako vetvy viniča, ktoré sú prerezávané, aby prinášali viac ovocia: „*Hoci nás zabíjajú mečom, pribíjajú nás na kríž, hádžu nás šelmám, posielajú do väzníc, vrhajú do plameňov, hoci sme vystavení všetkým možným trápeniam, našej viery sa nezriekame. Čím väčšmi na nás tieto muky doliehajú, tým silnejšia je viera a nábožnosť ostatných*. Podobne ako s viničom, na ktorom sú orezávané tie ratolesti, ktoré prinášajú ovocie, aby z nich potom vyrástli ďalšie kvitnúce a plodonosné výhonky, tak je to aj s nami“.

Prenasledovaných kresťanov však nesmieme ponechať ich osudu, ale musíme ich brániť, pretože ak je pravda, že Boh zo zla môže uskutočniť dobro, je tiež pravda, že **proti zlu treba bojovať, a to so všetkými prirodzenými i nadprirodzenými zbraňami, ktoré máme**. Boj medzi dobrom a zlom vždy skončil porážkou zla. Prenasledovatelia môžu zabiť telo, ale nemôžu udusiť hlas pravdy a viery, ktorý sa ozýva v priebehu storočí, a ktorý musí rezonovať v našich srdciach.

Krv kresťanov je prelievaná v Afrike a na Strednom východe a hrozí, že zaplaví Európu. Musíme však odmietnuť pokušenie pesimizmu, pretože budúcnosť patrí Bohu, ktorý je jediným pánom dejín. A to, čo Boh od nás dnes žiada, je verejné svedectvo – vystúpenie na obranu kresťanskej civilizácie. Prebieha vojna proti kresťanstvu. Musíme to otvorene povedať a neskrývať ju za pokrytecké frázy. Samotné konštatovanie tejto skutočnosti však nestačí.

Účastníkmi tejto vojny sme aj my a je našou povinnosťou bojovať, pretože ak bojovať nebudeme, budeme porazení nielen tu, na tejto zemi, ale na celú večnosť. Kto však bojuje a má vieru v Boha, má istú večnú odmenu a nádej v odmenu pozemskú, pretože Ježiš neomylné prisľúbil: „*Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše*“ (Mt 6, 33).

Taliansky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe **Druhý vatikánsky koncil** s podnadpisom **Doposiaľ nenapísané dejiny** ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes. Záujemcovia si môžu túto vysokohodnotnú knihu objednať na odkaze: <https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/krv-mucenikov-ktora-rezonuje-v-nasich-srdciach/>